

LBRIS

We know
books

ALI HAZELWOOD

**DEEP
END**

**INEVITABILA INDECENȚĂ
A IUBIRII**

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

LITERA
București

PROLOG

Totul începe când Penelope Ross se apleacă peste masa de restaurant din lemn masiv, ridică arătătorul și declară:

– Al zecelea cerc al infernului: găsești dragostea vieții tale, dar sexul e profund neinspirant.

În fața întregului lot de săritoare în apă al Universității Stanford. La unsprezece și un sfert dimineața. La brunch-ul la care-mi sărbătoresc a douăzeci și una aniversare.

Acum patru secunde ne împărtășeam informații mult prea intime despre problemele noastre digestive, iar impactul e amețitor. Eu profitasem din plin de nou-dobânditele mele drepturi legale, dar tot alcoolul din lume nu m-ar fi oprit să reacționez fără să mă gândesc:

– Poftim?

N-a fost cea mai diplomată reacție a mea. Din fericire, neîncrederea mea e acoperită de reacțiile celorlalte din echipă: Bree înghite în gol, Bella trage aer în piept cu zgomot, scandalizată, iar Victoria întrebă sceptic:

– Nu e *Blomqvist* iubirea vieții tale?

– El în persoană.

Pen dă aprobator din cap.

Eu îmi umplu gura cu o cantitate considerabilă din paharul cu *mimosa*. Gustul e mai neplăcut decât cel al sucului de portocale simplu, dar efectul e *foarte* binevenit.

– Pen, draga mea...

Bree își șterge picăturile de espresso martini de pe ochelari cu poala tricoului surorii ei, Bella – care o lasă. Chestie de gemene, cred.

– Câte pahare ai băut?

– Păi... cam jumătate din carafa aia.

– Aha. Poate ar trebui să...

– Dar *in mimosa veritas!* Pen se apleacă și mai mult peste masă. Tonul îi devine scăzut și schițează un gest cuprinzător. Vă fac o confidență, fetelor. Mă deschid în fața voastră. Avem *un moment de apropiere*.

Victoria scoate un oftat.

– Pen, te iubesc, la bine și la rău, aș veni după tine chiar în flăcările din Mordor și așa mai departe, dar nu avem *un moment de apropiere*.

– De ce?

– Pentru că inventezi chestii acum.

– De ce?

– Pentru că Blomqvist *n-are cum* să nu fie grozav la pat.

Eu mă las pe spătar, într-o stare semicherchelită și fac un efort să mă gândesc la Lukas Blomqvist – ceva foarte rar pentru mine. Oamenii presupun că mă fascinează tot ce se întâmplă în bazin, dar nu. Singurele sporturi care mi se par cât-de-cât interesante sunt săriturile în apă și săriturile la sol (sau, cum le numesc profanii, gimnastică). Restul nu mă interesează. Pur și simplu, sunt prea multe sporturi de apă. Nu pot să mă țin la curent cu echipele de polo de apă de la Stanford, cu atât mai puțin cu înotătorii.

Și totuși, Blomqvist e greu de trecut cu vederea. Datorită atâtor medalii, poate. A recordurilor mondiale. Mai mult, căpitanul echipei mele face parte dintr-un cuplu sportiv de marcă, așa că e datorია mea să îi dau ceva atenție și jumătății sale. Iar Pen și Blomqvist sunt împreună de o veșnicie. Mai că-mi vine să cred că au fost logodiți de la naștere, pentru a consolida relațiile diplomatice dintre SUA și Suedia.

Închid ochii, pentru a scoate la suprafață puținele amintiri pe care le am despre el. Slip negru. Tatuaje. Păr scurt, mereu aranjat într-un stil neglijent. Anvergură peste medie. Alura maiestuoasă

și totuși neverosimilă, tipică pentru toți înotătorii de la începutul lumii încoace.

Victoria are dreptate. Putem presupune fără probleme că da, Blomqvist *n-are cum* să nu fie grozav la pat.

– Nu zic că nu. Chiar e grozav. Doar că nu... Pen se crispează, și e o reacție ciudată, având în vedere seninătatea și siguranța ei de sine obișnuite, astfel că îmi risipește temporar ceața alcoolizată instalată de paharele cu *mimosa*.

Ideea e că Pen... e minunată. Vrei să fii ca ea. Genul de persoană care știe instinctiv cum să îi facă pe ceilalți să se simtă în largul lor.

Genul care îți reamintește să bei apă. Care îți oferă elasticul pe care îl are pe încheietura mâinii când vede că ți se lipește părul de buze. Care își aduce aminte când se fac șase luni de la ziua ta. Eu aș putea participa la cursuri de dezvoltare personală până la 50 de ani și să mă las reprogramată de o echipă întregă de analiști de informații, și tot n-aș avea nici o treime din farmecul ei, pentru că o asemenea carismă vine din codul genetic, pur și simplu. Iar acum își roade cuticulele, ca și cum tocmai ar fi descoperit anxietatea socială? Nu-mi place deloc.

– Doar că nu e... ce-mi doresc eu. Și, sinceră să fiu, reciproca e la fel de valabilă, adaugă într-un mormăit slab.

– Și ce ar fi asta? Slavă Domnului că Victoria pune întrebarea pe care eu nu am curajul să o rostesc.

E persoana extrovertită, fără inhibiții, de care e nevoie în fiecare echipă.

– O, Doamne... Mi-aș dori să... știți voi, uneori...

Pen scoate un geamăt frustrat.

Mă încordez, brusc în stare de alertă.

– Blomqvist te obligă să...

– Nu! O, Doamne, *nu!* Dă negativ din cap, dar probabil că fața mea nu pare deloc convinsă, pentru că adaugă: Nu. N-ar face așa niciodată.

Toate celelalte au dispărut din conversația noastră – gemenele ciondănindu-se despre care pahar e al cui, Victoria încercând să îi atragă atenția chelneriței.

- Nu e genul lui Luk. Dar... cum îi spui unui tip că ai nevoie de ceva diferit?

De ce mă întreabă pe mine? Oare cutele de pe fruntea mea s-au aranjat în așa fel încât să scrie că *da, cerusem cuiva să mă lovească peste fund, în pat?*

Sinceră să fiu, nu m-ar mira.

- Dar scandinavii nu sunt foarte deschiși la minte?

- Nu știi... poate? El clar este deschis la minte când vine vorba de...

Dar amuțește, pentru că un mic grup de chelnerițe afone ne întrerup cu un cor de „La mulți ani!“ și se întâmplă o mulțime de lucruri în același timp.

Suflu în lumânarea solitară înfiptă la întâmplare într-o brioadă cu centru de ciocolată lichidă. Ca din neant apare un cadou – benzi elastice noi, pentru sală. Iar eu sunt uluită, pentru o secundă, că o persoană atât de introvertită ca mine găsisese prietene care sunt – o, Doamne! – atât de *drăguțe!* Victoria are nevoie să se ducă la toaletă. Pe Pen o sună mătușa ei. Bree mă întreabă ce cursuri mi-am ales, din toamnă.

Prea multe. În prea puțin timp. Și, până la urmă, nu ne mai întoarcem la subiectul vieții sexuale inexplicabil de imperfecte a lui Penelope Ross cu Lukas Blomqvist – și e mai bine așa. Poate nu-i place marca de prezervative pe care o folosește. Poate adoarme imediat după, fără să o ia în brațe. Poate sunt obosiți după antrenament și se ceartă despre care să stea deasupra. Nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, așa că las totul să-mi alunece din gânduri, ca un țipar moale și discret.

Asta până peste câteva săptămâni, când totul se schimbă.

CAPITOLUL 1

Lucrul pe care-l urăsc cel mai mult la al treilea an de facultate apare într-o miercuri dimineață, cu două săptămâni înainte de începutul primului trimestru. E marcat în contul meu de Google Calendar, între zece și unsprezece, un singur cuvânt mult mai greu decât suma literelor sale.

Psihoterapie.

- E oarecum neconvențional, îmi spune Sam la prima noastră ședință, cu un ton lipsit de orice urmă de judecată sau de curiozitate.

Pare să-și fi însușit perfect neutralitatea în toate domeniile vieții – poartă un costum cu pantaloni bej, îmi strânge mâna cu o intensitate medie și are un aspect de o vârstă incertă, dar elegant, și n-aș putea să spun dacă are 40 sau 70 de ani, sau unde s-ar plasa în acest interval. Oare e prea devreme în relația noastră să-mi doresc *să fiu* ca ea?

- Credeam că Departamentul de Sport al Universității Stanford are propria echipă de psihologi sportivi calificați.

- Așa e, îi răspund, lăsându-mi ochii să treacă peste pereții biroului ei. Avea mai multe diplome decât fotografiile personale, cu un scor de patru la zero. S-ar putea ca Sam și eu *să fim deja* aceeași persoană. Și sunt foarte pricepuți. Chiar am lucrat cu ei în ultimele câteva luni, dar... Ridic din umeri, sperând să transmit clar că e vina mea dacă lucrurile n-au mers. Am avut câteva probleme acum câțiva ani – fără nici o legătură cu activitatea sportivă. La momentul respectiv, terapia cognitiv-comportamentală

a dat rezultate bune la mine. Am discutat cu antrenorul și, având în vedere că asta e specialitatea ta, m-am hotărât să încerc Serviciile de Consiliere. Schițez un zâmbet, ca și cum am încredere deplină în acest plan. Ce bine ar fi dacă ar fi așa.

– Am înțeles. Și, în trecut, când ai făcut terapie cognitiv-comportamentală, ce probleme ai...

– Nimic legat de activitatea sportivă. Au fost... chestii de familie. Relația cu tata. Dar acum toate astea sunt rezolvate.

Îmi dau seama că am vorbit un picuț cam repede și mă aștept ca Sam să pună sub semnul întrebării răspunsul meu, care e evident un adevăr copt pe jumătate, încă înghețat la mijloc, dar ea doar se uită fix la mine, cu o sclipire evaluatoare și atentă ca un șoim.

O groază de atenție, toată concentrată asupra mea, dintr-odată. Mă foiesc pe fotoliu, simțind durerea aceea surdă care mereu mi se agață de mușchi. Prezența ei nu e prea relaxantă, dar am venit aici să mă repar, nu să fiu alintată.

– Înțeleg, rostește într-un final.

Slavă Domnului că am trecut prin terapia cognitiv-comportamentală, care nu-ți servește amăgiri călduțe. *Uite, asta e chestia pe care o faci și care-ți face rău. O să te învăț să n-o mai faci, firma de asigurări o să-mi dea bani, iar apoi o să ne ducem fiecare pe drumul lui. Tu adu-ți traumele. Eu îți pun la dispoziție șervețelele.*

– Și, ca să fie clar din capul locului, Scarlett, ai venit aici pentru că vrei asta?

Dau hotărât din cap, afirmativ. Poate că nu aștept cu mare înfocare chinul care însoțește expunerea părților moi și vulnerabile ale sufletului meu, dar nu sunt cine-știe-ce detectiv clișeic din vreun serial polițist de prin anii optzeci, care refuză să se ducă la psiholog. Psihoterapia e un privilegiu. Sunt norocoasă să am parte de ea. Și, mai presus de orice, am nevoie de ea.

– Trebuie să recunosc, nu știu prea multe despre săriturile în apă. Pare a fi un sport foarte complex.

– Așa e.

Multe dintre sporturile competitive necesită un echilibru delicat de forță fizică și psihologică, dar săriturile în apă... săriturile

în apă parcă s-au luptat mult și bine ca să devină cel mai solicitant sport din punct de vedere psihologic.

– Ai fi dispusă să-mi explici?

– Bineînțeles. Îmi dreg vocea, uitându-mă în jos la pantofii mei de alergare și la tricoul strâmt. Negru și roșu cardinal. *Echipa de natație și sărituri în apă a Universității Stanford: Arborele¹ campion.* Clar, cel care ne proiectează echipamentele vrea ca identitatea să ne fie redusă la performanțele sportive. *Să nu uiți niciodată: rezultatul ești tu.*

– Sărim de sus. În bazine. Și facem și ceva elemente acrobatice între cele două puncte.

Vreau să o fac să râdă, dar Sam nu pare predispusă la amuzament.

– Presupun că mai sunt și alte lucruri, nu?

– Tot felul de reguli. Dar nu vreau să o plictisesc, sau să fiu o pacientă dificilă. Sunt o sportivă din Liga Asociației Naționale de Sporturi Universitare. Particip la concursuri la două probe. Una e săritura de pe trambulină, scândura aceea flexibilă din fibră de sticlă care... Imit din mână mișcarea în sus și în jos a trambulinei. E la o înălțime de trei metri. Cam zece picioare.

„Cam cât un struț“, îmi amintește în minte vocea primului meu antrenor.

– Și cealaltă probă?

– De la platformă. Asta are o înălțime de zece metri.

Treizeci și trei de picioare. Cât două girafe.

– Asta nu se mișcă?

– E fixă.

Fredonează ușor preț de o clipă.

– Și notarea se face ca la gimnastică?

– În mare, da. Un comitet de arbitri caută greșeli și scade puncte în funcție de ele.

– Și câte sărituri faci într-o competiție?

¹ Referire la emblema Universității Stanford, El Palo Alto

– Depinde. Și nu e... nu e vorba chiar de câte sărituri. Îmi mușcă interiorul obrazului. Mă lasă să mă desfășor în ritmul meu, dar rămâne interesată. E vorba de grupă.

– De grupe?

– De... tipul de săritură, ca să zic așa.

– Și câte tipuri există?

– Șase în total. Încep să mă joc cu vârful cozii în care aveam prins părul. Înainte.

Înapoi. Răsturnat (Aorba). Cu șurub. Din stând în mâini.

– Înțeleg. Și în e-mailul pe care mi l-ai trimis ai spus că te recuperezi după o accidentare?

Terapia *chiar* e un privilegiu. Nu-mi place? Asta-i viața.

– Exact.

– Când a avut loc?

– Acum cam cincisprezece luni. La finalul primului an de facultate.

Îmi strâng pumnii sub coapse, așteptând ca ea să-mi ceară toate detaliile scârboase, pregătită să-mi recite lista.

Totuși, Sam nu mă pune să trec prin asta.

– Ai zis că sunt șase tipuri de sărituri?

– Da.

Schimbarea de subiect mă ia pe nepregătite și las garda jos. E o greșeală de proporții catastrofale.

– Și accidentarea asta a ta, Scarlett, are vreo legătură cu faptul că n-ai enumerat decât cinci?

CAPITOLUL 2

– Ai dat-o în bară, spune Maryam în prima săptămână de cursuri, iar singurul meu gând, dincolo de disperarea care-mi bâzâie în urechi, este că merit mai mult sprijin din partea colegei mele de cameră.

Am ajutat-o să scoată nenumărate pete de sânge de pe o groază de costume de lupte greco-romane – chiar n-o să am parte de compasiune? Sau măcar dezaprobare pe un ton mai puțin vehement?

– Sunt pe sfert nemțoaică, contraatac eu. Mama s-a născut în Germania. Ar trebui să mă pricep.

– Mama ta a murit când aveai doi ani, Vandy. Mămica ta vitregă, cea care *te-a crescut*, e de la naiba-n praznic, din Mississippi.

Aspră întoarcere cu picioarele pe pământ. Dar corectă.

– Profilul meu genetic...

– E irelevant și nu te predispozează la o notă de trecere la germană, spune ea, cu disprețul tipic pentru cineva care crescuse vorbind fluent două limbi.

Nu-mi aduc aminte în momentul de față ce parte din creier controlează capacitatea de a învăța limbi străine, dar a ei lucra superb, ca o turbină. O sursă excelentă de energie regenerabilă, numai bună să asigure electricitatea unei mici țări europene.

Între timp:

– Nu mă pricep la chestiile astea, mă văicăresc. În fond, de ce să fie nevoie? E absurd ca facultățile de medicină să-ți ceară să știi limbi străine.

– Nu e. Dacă te hotărăști să te înscrii în Doctori fără frontiere și capacitatea ta de a salva o viață depinde de a ști dacă „bisturiu“ e masculin sau feminin?

Mă scarpin pe ceafă.

– *Die skalpellen?*

– Buf, pacientul a murit! Maryam dă dezaprobat din cap. Ai dat-o în bară, frățică!

Cu ceva ajutor de la consilierul meu academic. „Mai întâi te înscrii la cursurile pregătitoare pentru Medicină“, așa mi-a spus. „O să ai nevoie de cunoștințele respective pentru a lua examenul de admitere pentru profilul de medicină“, a adăugat. „E strategia potrivită“, a zis până la urmă.

Iar eu l-am ascultat. Pentru că nu-mi doream altceva decât să *fiu călare pe problema asta*. Asta pentru că sunt o studentă sportivă de performanță și programul meu e ceva între un turn de Jenga și un curs de *shibari*, tehnica tradițională japoneză de a face noduri complicate. Spontaneitate? Doar dacă e deja programată. Mi-am făcut planul pe cincisprezece ani chiar în ziua în care am terminat liceul și mi-am propus mereu să mă țin de el: obiectivele erau un titlu în Liga Asociației Naționale de Sporturi Universitare, Facultatea de Medicină, specializare în ortopedie, logodnă și căsătorie plus fericire obligatorie.

Bineînțeles, mi-am subminat planul înghesuind chimia și secvențierea în biologie în anii unu și doi – fără să iau în calcul că științele nu au fost niciodată punctul meu forte. Și-acum sunt în anul trei, iar media mea plânge și suspină. Psihologia e tulburător de neclară. Dativul din germană îmi populează cele mai groaznice coșmaruri. La cursul de engleză mi se cere să construiesc pledoarii convingătoare pe subiecte alunecoase, incerte – poezii, etica deratizării, numărul maxim de mandate pentru funcțiile înalte, oamenii există când nu putem să îi vedem?

Pentru mine e mai ușor când mingile pe care le arunc ajung clar în gălețile în care trebuie să ajungă. Alb și negru, adevărat/fals, organic/anorganic.

Anul acesta e alcătuit din nuanțe de gri și din bile împrăștiate pe jos, cu o baltă mare de petrol pe dedesubt, formată din germană, nivel începător.

Eram o studentă sportivă de performanță cu zece pe linie. Eram perfect stăpână pe situație. Îmi duceam zilele căutând să ating cel mai înalt nivel de performanță. În momentul de față, încerc doar să evit eșecurile catastrofale. N-ar fi frumos dacă aș reuși să nu-i tot dezamăgesc pe cei din jur?

– Transferă-te la altă limbă, îmi sugerează Maryam, ca și cum eu n-aș fi luat în considerare fiecare strategie de evadare.

– Nu pot. Este ca la acoperișul de șindrilă – toate piesele se susțin reciproc.

Respectiv antrenamentul de dimineață. Antrenamentul de după-amiază. Și restul de un milion de activități pentru care m-a cooptat Stanford. Iar acesta e anul în care ar trebui să-mi concretizez potențialul sportiv. În fine, dacă-l mai am. Dacă a existat vreodată.

Clar așa am crezut, la liceul de la naiba-n praznic (din Missouri, dar am renunțat să o mai corectez pe Maryam). Vreo șase antrenori care se ocupau de recrutare se călcau agresiv pe bătători ca să mă ademenească la colegiile lor, pentru că eram o fostă membră a echipei olimpice de juniori și câștigasem o medalie la Campionatul Mondial de juniori. O candidată de top. Toți antrenorii de club pe care îi avusesem de la șase ani încoace mă aburiseră: „Te descurci minunat, Vandy. O să ai realizări mărețe, Vandy. O săritoare cu mult potențial, Vandy“. Iar eu m-am zbenzuit în aburul ăsta ca un șoarece de prerie în extaz – asta până am ajuns la colegiu, când impresiile mi-au fost corectate.

Sinceră să fiu, abia dacă mai aveam vreunele.

Probabil că mintea mea s-a hotărât să-mi facă un bine, pentru că nu îmi aduc aminte deloc cele treizeci de secunde care mi-au schimbat viața. Spre norocul meu, toată tărășenia a fost filmată, să poată fi văzută de oricine, pentru că s-a petrecut la finala Campionatului Ligii Universitare. Ba chiar are și un comentariu pe fundal.

– Ați văzut-o pe Scarlett Vandermeer de la Universitatea Stanford, câștigătoarea unei medalii olimpice de bronz. Clar marea revelație a sezonului și pe punctul de a stabili un nou record la săritura de la platformă. Asta înainte de această săritură.

– Da, a încercat o săritură contra cu dublu salt și jumătate echer, pe care a executat-o impecabil azi-dimineață, în calificări. De fapt, a primit doar opt și nouă pentru ea. Dar de data aceasta ceva a mers prost de la lansare.

Mereu te trădează cei în care ai cea mai mare încredere.

– Da. A fost clar o săritură ratată – adică nota zero din partea arbitrilor. Dar a și intrat în apă într-un unghi prost, așa că să sperăm că nu s-a accidentat.

La care corpul meu a zis: „Dă-le naibii de speranțe!”

E chiar amuzant într-un mod teribil de neamuzant. Îmi aduc aminte clar furia – față de apă, față de mine însămi, față de propriul corp –, dar nu și durerea. În filmare, fata care iese șchiopătând din piscină e o dublură care mi-a furat corpul. Coadă lungă, împletită, care atârână peste costumul de baie roșu e a unei impositoare. Gropițele care apar, când își chinuie buzele să formeze un zâmbet? Bizare. Și de ce strungăreața aia dintre dinții din față arată exact ca a mea? Camera de luat vederi îi urmează fără milă mersul legănat și amețit, holbându-se până ce antrenorul Sima și asistenții săi se reped în fugă să o ajute.

– Vandy... ești bine?

Răspunsul e inteligibil, dar antrenorului îi place la nebunie să povestească totul și cum fata a zis: *Da, dar o să fie nevoie să iau un Advil înainte de următoarea săritură.*

Până la urmă, a avut dreptate. Avea să fie nevoie să ia un Advil înainte de următoarea săritură. Și să facă niște intervenții chirurgicale. Și recuperare. Diagnosticul final?

Comotie cerebrală.

Timpan perforat.

Entorsă la nivelul gâtului.

Ruptură de labrum la umărul stâng.

Contuzie pulmonară.

Entorsă la nivelul încheieturii mâinii.

Entorsă de gleznă.

O masă grea și vâscoasă mi se blochează în cavitatea pulmonară ori de câte ori mă uit la filmarea asta și îmi închipui prin ce-o fi trecut – asta până îmi aduc aminte că eu sunt fata aceea.

Absolut toți tipii cu care am intrat în legătură pe aplicațiile de întâlniri m-au întrebat: „Săriturile în apă sunt cam același lucru cu înotul, nu?” Dar, ca și boxul, hocheiul pe gheață și lacrosse, săriturile în apă reprezintă un sport de contact. Ori de câte ori intrăm în apă, impactul ne afectează scheletul, mușchii și organele interne.

Ca să vedeți cum stau, de fapt, lucrurile, voi aștia din NFL.

– Trebuie să accepti că există o posibilitate reală să nu mai poți să faci sărituri în apă, mi-a spus Barb înainte de operație. Este al naibii de greu să zici că vorbele mamei tale vitrege nu sunt decât niște aiureli pesimiste când respectiva mamă vitregă e un chirurg ortoped extraordinar. Obiectivul nostru e ca umărul tău să-și recapete mobilitatea de dinainte.

– Știu, am zis și am plâns ca un bebeluș, mai întâi în brațele ei, apoi singură în pat.

Dar Barb a fost excesiv de precaută, iar eu am fost norocoasă. Până la urmă, recuperarea s-a dovedit a fi posibilă. Am stat pe bară în anul doi. M-am odihnit. Am luat medicamentele prescrise. M-am ținut de o dietă cu alimente antiinflamatoare. M-am concentrat asupra fizioterapiei, a exercițiilor de întindere și a recuperării, cu zelul unei călugărițe spunându-și rugăciunea de seară. Mi-am vizualizat săriturile, mi-am îngrijit durerile, m-am prezentat oricum la antrenamente, privindu-le pe celelalte coechipiere antrenându-se, cu nasul plin de mirosul de clor, cu albastrul scăpărător al bazinului la doar câțiva metri distanță, și totuși intangibil.

Și apoi, în urmă cu două luni, am primit permisiunea de a mă antrena. Și a fost...

Ce să zic... Nu degeaba am venit la un psiholog.

– Cred că am o idee despre cum să rezolvăm problema ta cu limbile străine.

Îi arunc o privire suspicioasă lui Maryam – și totuși mă aplec spre ea, toată numai ochi și urechi, cu speranță.

– N-o să-mi spui să fac o baie în acid, nu?

– Am o idee: latină – nivel intermediar.

Mă ridic în picioare.

– Trebuie să plec.

– Gândește-te cât de utilă o să-ți fie când Doctorii fără frontiere te vor trimite în Roma antică!

Trântesc ușa în urma mea și plec la antrenament, deși mai sunt patruzeci de minute până când o să înceapă, doar ca să nu-mi sugrum colega de cameră prin garotă.

Am fost cuplate în primul an și, în ciuda răutății netulburate a lui Maryam și a incapacității mele de a înlocui la timp sulul de hârtie igienică atunci când se termină, am ajuns cumva să nu mai vrem să locuim una fără alta. Anul trecut ne-am mutat (de bunăvoie?) împreună într-un apartament din afara campusului, iar acum tocmai ne-am prelungit (de bunăvoie?) contractul de închiriere, condamnându-ne la încă douăzeci și patru de luni pe-trecute împreună. Adevărul e că ne e simplu să conviețuim și nu necesită vreun efort emoțional din partea nici uneia dintre noi. Și când ești o persoană ca mine (o perfecționistă ambițioasă, concentrată pe control și pe atingerea obiectivelor fixate), să găsești o persoană ca Maryam e ca un dar.

Nu unul *reușit*, dar tot un dar.

Centrul Acvatic Avery e cel mai bun centru de pregătire la care m-am antrenat eu vreodată. E complet în aer liber, cu patru piscine și platformă pentru sărituri, iar aici se antrenează toate echipele de sporturi acvatice de la Stanford. Astăzi, vestiarul femeilor e minunat de tăcut. E ceva rar, ca rupt dintr-un basm – înotătoarele sunt deja în plin antrenament; săritoarele încă n-au ajuns să se pregătească pentru următorul. Jucătoarele de polo pe apă au fost exilate nu demult în altă clădire, iar noi, restul, am vărsat multe lacrimi de recunoștință.

Îmi pun costumul de baie. Apoi îmi trag un tricou și pantalonii scurți peste el. Îmi pun telefonul să sune și mă așez pe băncuța de lemn deloc confortabilă, contemplându-mi alegerile făcute în viață. Peste exact zece minute, telefonul îmi vibrează, iar eu mă ridic în picioare, fără să fi obținut vreo revelație sau pace interioară. Merg spre spălătorie să iau un prosop curat când aud o voce familiară.

– ... nu e în regulă, spune Penelope.

Stă pe hol, la câțiva metri distanță, dar nu mă observă.

– *Deloc* chiar, continuă, cu vocea tremurată de lacrimi. Îl recunosc de la concursul pluridisciplinar din Utah, când a ratat o săritură înainte echer, a făcut plat pe burtă, ca o veveriță zburătoare, și a trecut de pe locul întâi pe nouă. Nu pentru noi.

Răspunsul e mai încet, mai gros. Mai puțin afectat. Lukas Blomqvist stă în fața lui Pen, cu pieptul gol și brațele împreunate peste piept, cu o pereche de ochelari pentru înot pe după gât și o cască atârându-i pe degete. Probabil că tocmai își terminase antrenamentul, pentru că e încă ud. Ușoara cută dintre ochii lui e greu de interpretat – poate e încruntare, poate așa sunt fețele suedezilor, pur și simplu. Nu pot distinge ce zice, dar nu contează, pentru că Pen îl întrerupe.

– ... nu e cazul, dacă...

Un alt răspuns pe ton scăzut, masculin. Mă retrag. Această conversație nu mă privește. N-am nevoie de un prosop chiar atât de mult.

– Așa e cel mai bine. Pen se trage mai aproape de el. Știi bine că așa e.

Blomqvist trage aer adânc în piept și umerii lui lucitori se ridică, făcându-l să pară chiar mai înalt. Observ tensiunea din maxilarul lui, cum își pleacă brusc capul, cu mușchii umflați ai antebrațului.

Amenințător. Periculos. Înfricoșător. Așa e el. Lângă el, Pen pare mică și tulburată, iar creierul meu intră într-un nou mod de funcționare.

Nici că-mi pasă că nu mă privește pe mine. Mă apropii de ei, fixându-l pe Blomqvist printre pleoapele îngustate. Îmi tremură degetele, așa că mi le strâng în pumni pe lângă corp și, deși e probabil de patru ori mai puternic decât mine și Pen laolaltă, chiar dacă e o idee foarte proastă, îl întreb:

– Pen, e totul în regulă?

CAPITOLUL 3

Glasul îmi reverberează în spațiul cu pardoseală de gresie. Pen și Lukas se uită la mine, la fel de surprinși.

Înghiț în sec și mă forțez să întreb din nou:

– Ai nevoie de ceva, Pen?

– Vandy? N-am știut că ești...

Buzele i se curbează într-un rictus nedumerit. Apoi probabil că își dă seama cât de suspicios mă uit la Lukas, pentru că face ochii mari, iar buzele i se întredeschid.

– O, Doamne, eu... o, nu! Nu era.... noi doar...

Scoate un hohot din gât și se uită la iubitul ei, ca să-și împărtășească amuzamentul privind această neînțelegere.

Dar privirea lui Lukas rămâne ațintită asupra mea.

– Totul e în regulă, Scarlett, spune.

Nu prea îmi vine să îl cred, dar nu pare a fi în defensivă, sau iritat, sau măcar infuriat de faptul că, evident, am presupus că reprezintă un pericol pentru Pen.

De asemenea, pare să-mi cunoască prenumele. Chiar dacă am fost Vandy pentru toată comunitatea sportivă de la vârsta de șase ani. Fascinant...

– N-am vrut să vă deranjez, rostesc, fără nici o urmă de părere de rău. Poate sunt eu prea sensibilă când vine vorba de asemenea situații – bine, bine, sunt prea sensibilă în multe privințe –, dar am motivele mele și prefer să mă fac de râs și să fiu excesiv de precaută decât... oricare ar fi alternativa. Voiam doar să mă asigur că...